

WELLINGTONS OFFICIEREN 5
CONSTANCE J. HAMPTON
Deel 2: Huwelijksgeluk

5

**EEN BRUID
VOOR DE MAJOR**

CONSTANCE J. HAMPTON

*

Wellingtons Officieren Boek 5

*

EEN BRUID VOOR DE MAJOOR

Deel 2: Huwelijksgeluk

Boek 5 in de Romantische Helden Serie

*

Constance J. Hampton

Een geïllustreerde historische roman

*

MMXIX-IX

*

ISBN/EAN 9789492980595

*

© 2016 Auteur Constance J. Hampton,
Hermesse James Boekerij, Nederland

Uitgave: Een Bruid voor de Majoor, deel 2 Huwelijksgeluk
5e Boek in de Romantische Helden serie

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

*

Dit E-book is niet overdraagbaar. Dit E-book dat u via het Internet hebt geladen mag niet worden (door)verkocht, met anderen gedeeld of worden geschonken. Niet-geautoriseerde reproductie of distributie van dit werk onder copyright/auteursrecht is een strafbaar feit, waarvoor u strafrechtelijk vervolgd kunt worden.

*

Niets van dit boek mag worden gescand, geladen of gedownload van websites of sites waar het delen van files plaatsvindt, of op welke wijze dan ook worden verspreid: elektronisch noch fysiek (door afdrukken) zonder de uitdrukkelijke toestemming van de uitgeefster HamptonJones Books.

*

Dit boek is geheel fictief (verzonnen).

De namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief, en mogen niet worden gezien als echt of bestaand op welke manier dan ook. Elke gelijkenis met personen, levend of dood, gebeurtenissen, plaatsen of organisaties berust op toeval.

Het gebruik van historische gebeurtenissen en personen in dit boek, is behalve de bekendheid van de persoon of de gebeurtenis in de geschiedenis, geheel fictief.

*

Alle rechten zijn gereserveerd.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook, zonder geschreven toestemming, behalve wanneer er sprake is van korte citaten in beschreven in artikelen of recensies over dit boek.

**

Hoofdstuk 1: EEN KORTE HUWELIJKSNACHT

Hij raakte teder een wang aan en bewonderde met twee voorzichtige vingers de hoge jukbeenderen in haar gezicht. Ze draaide haar hoofd een beetje weg en hij grimlachte. Hij vroeg zich af of hij nu bezig was om het territorium van die verdomde Jeffrey Burroughs in te gaan, maar onderdrukte die gedachte onmiddellijk. Niks, Jeffrey Burroughs, ze was zijn vrouw en hij kon doen met haar wat hij wilde.

Ze deed hem denken aan een veulen, een argwanend, lief veulen.

Ze haalde diep adem en haar doorzichtige nachtpon trok daardoor zijn volle aandacht. Hij staarde met bewonderende verrassing naar haar bovenlichaam. De stola van overdag had haar figuur voor hem verborgen gehouden: vooral de prachtige ronde

borsten, die door het dunne materiaal van haar nachtpon zichtbaar waren. Ze had inderdaad een geweldige boezem, net zoals Lionel Armstrong destijds in St. Jean de Luz had beweerd.

“Ik geloof dat ik u moet vragen dat nachthemd uit te doen,” mompelde hij.

Haar handen beefden, toen ze probeerde om de weinige knopen van haar nachthemd los te maken. Ze zag de begeerte in zijn ogen en haar adem stakte. Hij merkte op dat ze haar ogen even sloot, omdat haar dikke oogharen zich voor een kort moment op haar wangen nestelden.

Ze probeerde zichzelf moed in te spreken. *Iedere* bruid moest dit op een dag meemaken en ze wist veel meer van wat er komen ging, dan de meeste vrouwen die puur hun huwelijksnacht ingingen. Ze wist heel goed hoe een

erectie eruit zag en wat er moest gebeuren om de man tot een bevredigende conclusie te laten komen. Toch wilde ze op dat moment alleen maar in tranen uitbarsten. Het had Jeffrey moeten zijn naast haar, klaar om haar eindelijk tot zijn vrouw te maken en niet deze vreemdeling!

Haar nachthemd viel open en ze duwde het met brandende wangen van verlegenheid van haar schouders naar beneden. Ze liet het in haar bed vallen, zonder zich er om te bekommeren waar het terecht kwam. Ze voelde verstrooid dat het nog gedeeltelijk onder haar lag, maar het liet haar onverschillig.

Kit likte zijn lippen. Ze zag er weergaloos verleidelijk uit in het licht van de ene brandende kaars, met haar

lange haar tot aan haar billen, en haar geweldige blanke borsten.

Hij voelde plotseling zo'n opwinding als hij zelden in zijn leven had meegemaakt. Ze was zo'n verandering na alle vrouwen die hij in Parijs had gehad: ze was mooi, ongeschonden en schoon.

Hij voelde zijn erectie nog stijver worden en hij deed zijn best om niet opgetogen te kreunen. Hij had de hele weg lang van Parijs naar Londen zich afgevraagd of hij wel in staat zou zijn om 'het' met haar te doen en zijn opluchting was bijna overweldigend.

Hij boog zich naar haar toe om haar keel en hals te bedekken met kussen, waarna zijn mond langzaam omlaag gleed naar haar weelderige borsten.

Hij voelde dat ze trilde en hij vroeg zich af of ze bang was. Daarna vergat

hij alles: hij wentelde zich in de geur van haar zachte huid, die licht geparfumeerd was met het parfum van wilde rozen.

Wilde rozen! Mijn vrouw is een wilde roos, dacht hij verrukt.

Hij sloot zijn ogen, terwijl hij zijn lippen over de zachte rondingen bewoog van haar ongelooflijk lekkere borsten. Hij duwde zijn lippen tegen een tepel aan, die gezwollen was door zijn aanraking en hij likte hem en beet er zachtjes in. Hij bedacht wat zweverig dat hij haar wel op kon eten!

Hij ademde de geur in van haar pas gebade huid, dankbaar dat ze niet stonk, blij dat hij zoveel plezier beleefde aan haar lichte parfum, dat zich vermengde met de lucht van haar schone huid. Hij had nooit van de zware parfums gehouden, die sommige

publieke vrouwen over zich heen goten om de stank van hun ongewassen lichaam te onderdrukken.

Hij bewoog zijn heupen naar achter zodra hij voelde dat zijn erectie tegen haar lange, zijdeachtige dij stootte. Hij was zo hard, dat hij bang was om elk moment te exploderen, in of buiten haar. Op datzelfde moment bedacht hij dat hij haar beter nu kon nemen, zodat hij niet buiten haar zou klaarkomen als een schooljongen die zijn eerste vriendinnetje had.

Zijn hand dwaalde over haar lichaam naar haar venusheuvel die tot zijn verrassing vlezig en warm was. Hij zocht naar haar schaamlippen en schoof ze met verlangende vingers opzij om dat ene genotsplekje te vinden.

Hij hoorde haar zachtjes kreunen en hij vroeg zich weer af of ze bang was. Het kon toch geen lust zijn? Nee, onmogelijk.

Ze hield haar ogen stijf gesloten en hij zag dat ze op haar onderste lip beet. Was ze verlegen? Bang?

Hij staaarde intens naar haar gezicht, totdat zijn hand de plek vond waar hij haar genotspunt wist. Hij schrok bijna toen ze tegen zijn hand schuurde als een kat die geaaid wilde worden.

Hij begreep niet waarom ze zich zo bewoog. Hij had verwacht dat ze stokstijf in zijn armen zou liggen. Toen hij Julia voor het eerst 's nachts benaderde was ze zo stijf als een plank geweest en dat was gedurende zijn korte huwelijk nooit veranderd.

Kit was altijd al een wellustige man geweest, vanaf de jonge leeftijd van

veertien, toen Tony het noodzakelijk vond om hem in de wereld van de seks in te wijden. Het duurde nog wel enige jaren voordat Kit begreep dat naar bed gaan met een vrouw niet per se een eenzijdige ervaring hoefde te zijn en dat vrouwen ook iets van bevrediging konden ondergaan als hij met ze vrijde.

Hij voelde plotseling de noodzaak om haar binnen te dringen en hij ging tussen haar benen liggen, terwijl zijn erectie alsmaar harder leek te worden. Hij vreesde, dat hij zich niet langer kon inhouden. Zijn lange penis drukte tegen het gevoelige plekje tussen haar benen en ze kreunde plotseling luider, terwijl ze riep: “Oh, ja, ja, toe dan!”

Hij was te geconcentreerd om over haar vreemde, weinig maagdelijke gedrag na te denken en hij liet zich langzaam in haar vochtige schede

zakken. Ze kreunde weer hoorbaar, maar hij was te afgeleid om er echt op te letten.

“Oh, God!” fluisterde ze en ze spreidde haar benen wijd, zodat hij meer ruimte kreeg om zich verder in haar schede te laten zakken.

Hij had tot nog toe boven haar gehangen, op zijn armen steunend. Nu liet hij zich helemaal gaan.

Hij duwde zijn verlangende erectie diep in haar lichaam.

Hij hoorde dat ze een hijgend geluid maakte en vroeg zich af of ze pijn had. Hij merkte dat ze even verstijfde.

“O, God, Vrouw!” kreunde hij.

Hij knarste zijn tanden. Als hij niet uitkeek zou hij in één keer in haar klaarkomen!

Ze opende haar ogen en uitte een lang hoog klagend geluid.

Zijn gezicht was verwrongen van de spanning.

“Ik zal even ophouden, zodat u zich ... zodat u minder pijn voelt!” fluisterde hij, hoewel hij nauwelijks wist hoe hij dat moest bewerkstelligen. Oh, Jezus Allemachtig, in haar bewegen was zo lekker!

Ze deed merkbaar moeite om zich te ontspannen.

“Wordt u dan ook een beetje minder groot, Milord?” vroeg ze onschuldig.

Hij *moest* weer in haar op en neer bewegen, het was verdomme gewoon de kracht van de natuur!

“Ik. Vrees. Van. Niet!” kreunde hij door geklemde kaken.

God, dit was de hemel en de hel tegelijk! Hij was niet in staat om verder te wachten en hij duwde zijn

erectie zo diep als hij kon in haar warme schede.

Ze kreunde weer. Hij registreerde het nauwelijks omdat hij teveel bezig was met het heerlijke gevoel in zijn geslachtsorgaan. Hij voelde plotseling dat haar schede een beweging maakte alsof ze hem melkte en ze hijgde zwaar.

“Oh, God in de hemel,” gromde hij.

Hij boog zijn lange lichaam en verstijfde terwijl hij keer op keer zijn zaad in haar spoot. Hij dacht dat hij er gek van zou worden!

Pas later sloot hij zijn ogen, bijna opgelucht en hij ontspande zijn spieren.

“Alle Jezus,” mompelde hij, “was dit ooit zo lekker?”

Hij voelde dat haar tepels tegen zijn borst schuurden en realiseerde zich dat

hij bezig was haar diep in het matras te drukken. Hij rolde met een gemompelde vloek van haar af en kreeg onmiddellijk spijt dat hij uit haar zachte lichaam weg was. Tot zijn verbijstering voelde hij dat hij weer langzamerhand stijf werd bij de gedachte aan haar warme lijf.

Dit kan gewoon niet, dacht hij. Dit is gekkenwerk!

Ze lagen nu beide op hun eigen kussen, terwijl ze nog hijgend ademhaalden.

Ze was de eerste om haar gezicht naar hem toe te draaien. Het was gezwollen en haar oogleden waren zwaar.

Hij zocht naarstig naar tranen, maar zag niets. Hij vroeg zich af of ze een beetje daas was... Ze was toch niet

klaargekomen? Nee, onmogelijk, ze was toch maagd geweest? Of niet?

Ze draaide zich met een zachte glimlach van hem af.

Onmogelijk, dacht hij terwijl hij zich Julia Fortescue's gekerm herinnerde, toen hij haar maagdenvlies had doorboord in die nacht, lang geleden. Julia had dagenlang gejammerd en gehuild, klagend over zijn wreedheid.

Hij klampte plotseling woedend zijn kaken op elkaar.

Ze was geen maagd geweest! Jezus, hij was bedrogen! Ze was goddomme geen maagd geweest!

Hij stond in één beweging op van het bed en boog naar voren om zijn penis te onderzoeken in het flauwe licht van de kaars. Hij was nattig, maar hij dacht niet dat hij bloed zag. Het was helemaal niet als bij Julia. Die had

gebloed alsof ze samen een varken hadden geslacht!

“Godverdomme!”

“Milord?”

Ze had zich weer naar hem toe gedraaid. Haar borsten trilden, terwijl ze daar in een ontspannen houding lag. Ze glimlachte.

Helemaal niet als een maagd zou doen! Die vervloekte Jeffrey Burroughs! Ze had hem belazerd!

“Jij, kutwif!” schreeuwde hij, “Hoe *durf* je!”

Ze zat ineens rechtop, met haar ogen wijd opengesperd.

“Milord?” vroeg ze weer.

Zijn adem stokte in zijn keel van woede, terwijl hij naarstig naar zijn kamerjas zocht, die naast het bed op de vloer moest liggen.

“Jij...”

Zijn stem stakte en hij moest hard slikken.

“Jij was geen maagd!”

Haar wenkbrauwen schoten omhoog tot aan haar haarlijn.

“Milord, ik verzeker u dat...”

Hij snoof minachtend, trok zijn kamerjas aan met een bruuske beweging en beende naar de tussendeur. Hij weigerde naar haar om te kijken en sloeg de deur met een dreun achter zich dicht.

Lucy fronste naar de vier kamermeisjes die binnen waren gekomen om Anthea's bed op te maken. Gewoonlijk wijdden zich twee meisjes aan deze taak, maar vanochtend hadden zich er al vier aan de slaapkamerdeur gemeld. Ze wierpen steelse blikken op het bed en Lucy wist

dat ze feitelijk barstten van nieuwsgierigheid.

Ze keek op toen Higgins ook nog eens de slaapkamer binnenstapte met een blik van belangrijkheid op zijn gezicht.

Anthea had die ochtend om een ontbijt gevraagd in haar slaapkamer. Ze had het in haar eentje opgegeten. Om zeven uur had ze een bad genomen, haar rijkleren aangetrokken en was naar de stallen gegaan. Burggraaf Brondemeire had zijn gezicht geen moment laten zien.

Lucy vroeg zich af of de Burggraaf nog steeds in bed lag. Jenkins had in ieder geval in de keukens nog niet om warm scheerwater gevraagd, laat staan dat hij had verzocht om water voor Lord Brondemeires bad naar boven te laten brengen.

Het was ongewoon stil ‘beneden.’ De dienstmeisjes deden maar alsof ze hun taken verrichtten en de lakeien hielden zich alleen maar bezig met onbelangrijke dingen, alsof ze in afwachting waren van iets.

Lucy stak haar kin naar voren en liep naar het bed. Ze viste Mevrouw’s zijden nachtpon eruit, dat geplet was omdat ze er waarschijnlijk op had gelegen. Ze zag onmiddellijk dat er wat bloedvlekken op zaten, gemengd met de witte vlekken van het zaad van de Burggraaf.

Higgins en de vier kamermeisjes glimlachten triomfantelijk: het was duidelijk dat de Burggraaf het huwelijkscontract had kunnen bezeugen met zijn fysieke aanwezigheid.

De zijden lakens vertoonden ook enkele vlekken en een van de

kamermeisjes keek vragend naar Higgins.

“Ik moet deze lakens bewaren!” zei Lucy snel, “Ik vind dat ze nog niet naar de wasserij moeten worden gebracht. Vouw ze maar op en geef ze maar aan mij.”

Ze keek toe, terwijl de kamermeisjes deden wat ze gevraagd had. Zelfs Higgins wist dat Lucy de Burggravin vaak met haar voornaam aansprak en dat betekende dat ze eigenlijk hoger in rang was dan Higgins in het huishouden. Normaal gesproken leek haar rangorde Lucy niets te interesseren, behalve die ochtend.

Higgins had geleerd om de roodharige vrouw te waarderen. Ze ging bijna net zo vaak over de tong als Lady Brondemeire. Lucy was bijna veertig, maar toonde veel jonger. De

bedienden mopperden meer dan eens dat ze de meest verwende vrouw was in het huishouden: ze hoefde maar weinig van de taken te verrichten die van een persoonlijke bediende gewoonlijk werden verlangd. De van Mevrouw werd gedaan in een wasserij achter het huis, waar twee wasvrouwen altijd de was van de hele huishouding deden en er was een naaister in het huis aanwezig die alles naaide en repareerde, wat maar noodzakelijk was. De wasvrouwen deden ook de strijkwas. Het enige wat Lucy hoefde te doen was aanwijzingen geven en iedereen een slag in de rondte te commanderen.

Mevrouw verkleedde zich lang niet zo vaak als van de meesteres van zo'n deftig Londens huis mocht worden

verwacht, om de eenvoudige reden dat ze zelden uitging.

Lucy was verantwoordelijk voor het kappen van Mevrouw's haar, maar omdat Mevrouw liever vroeg naar bed ging dan zich op bals en muziekavonden te vertonen en omdat ze er de voorkeur aangaf om zich overdags onder lelijke mutsen te verschuilen kon aangenomen worden dat er van Lucy's kunde als kapster weinig werd geveerd.

Lucy liep met de vuile lakens en het besmeurde nachthemd naar Mevrouw's kleedkamer, opende een la, die dichtging met een sleutel en verborg ze er in. Ze verwachtte dat de lakens en het nachthemd op een dag wel van pas zouden komen, met de verschillende vlekken er op. Ze had haar meesteres met haar nieuwe man zitten afluisteren

in Milady's kleedkamer. Toen ze vernam dat Anthea's echtgenoot haar een donderpreek gaf bij wijze van zijn dank, nadat hij zijn vrouw had ontmaagd, had ze besloten om de bewijsstukken van die nacht te bewaren.

Ze schudde minachtend haar hoofd. Mannen! Ze moesten ze allemaal afschieten!

Lucy had heel wat bewonderaars gehad in haar leven. Ze was zelfs met een zeeman getrouwd geweest, die op een van Cyril Fairfax' schepen had gewerkt. Hij was een van de bemanningsleden die het leven liet toen zijn schip ten onder ging bij de Canarische Eilanden.

De dag dat ze hoorde van zijn verdrinking was niet de ergste van haar leven, maar de dag dat iemand haar

vertelde dat haar geliefde Cerdic een bigamist was, die er nog een vrouw en enkele kinderen op na hield in Portsmouth.

Omdat Lucy een erg aantrekkelijke vrouw was met haar lange rode lokken en haar mollige figuur had ze menige aanbieder gehad, zowel ‘beneden’ in de bediendenvertrekken als ‘boven’ bij de leden van de familie. Wat alleen Lucy en een select groepje wisten was dat ze het bed had gedeeld met de aantrekkelijke Cyril Fairfax, Graaf van Rotherham, nadat zijn vrouw Annette was overleden. Het selecte groepje mensen hadden haar zelfs aangemoedigd om de eenzame Graaf op die manier te troosten.

Lucy beet in haar onderlip. Cyril Fairfax was haar grote liefde geweest, hoewel ze wist dat ze absoluut niet de

enige was die zulke ideeën over hem koesterde. Ze prees zich gelukkig dat Anthea nooit iets van haar romantische affaire met haar vader had af geweten. Anthea had altijd de grond waarop haar vader liep aanbeden, zelfs na zijn ‘verraad’ toen hij haar onverwachts liet trouwen met de walgelijke Guy Burroughs, Baron Caversham. Ze was gekwetst en verward geweest over de situatie, niet begrijpend hoe haar vader haar had kunnen uithuwelijken aan zo’n man, maar de adoratie voor haar vader was nooit geluwd. Het was maar gelukkig geweest voor Anthea dat haar huwelijk met de oude Caversham tot een vroegtijdig en dramatisch einde kwam, toen de man op de avond van hun huwelijk een fatale beroerte kreeg, waardoor het belangrijkste gedeelte

van haar ‘huwelijk’ nooit werd voltrokken.

Cyril had er de voorkeur aan gegeven om tegen Anthea te zwijgen over de reden dat hij het huwelijk had geëntameerd tussen Caversham en zijn dochter.

Anthea leek er verder bar weinig onder geleden te hebben en eiste annulering van het huwelijk bij het Hogerhuis, zodat ze haar enorme bruidsschat terug kon krijgen van de Caversham-familie.

Lucy was zelf buitengewoon blij geweest dat zij en haar meesteres terug konden gaan naar Petit Versailles, Anthea’s ouderlijk huis. Per slot van rekening had ze een eenzame Graaf op zijn wenken te bedienen in zijn bed. In de periode die volgde was ze vaker in het gezelschap van de Graaf dan van

Anthea. De Graaf stopte met al zijn activiteiten die met zijn schepen te maken had nadat de Gravin was overleden en was daarom in die tijd constant thuis. Lucy veronderstelde dat hij had begrepen hoe kort het leven kon zijn na Anettes dood.

Toen de Graaf drie jaar later overleed na een langdurig ziekbed had Lucy moeite om zelf voort te leven. Het hielp om met Anthea naar Londen te verhuizen. Ze had zelfs twee jongere minnaars genomen in het Londense Claridge Hotel waar ze vanwege de renovatie van het huis in de Berkeleystraat enkele maanden verbleven, omdat ze weer wilde voelen hoe het was om een man in haar bed te hebben.

Lucy wist dat de nieuw toegevoegde knecht aan de huishouding, John

Jenkins, haar met belangstelling observeerde. Ze voelde dat zijn ogen haar overal volgden, vooral als ze in de bedienden eetzaal zat. Ze had zich al afgevraagd of de belangstelling was voor haarzelf of haar bijzonder zichtbare boezem in haar uniform. Ze had horen fluisteren, dat hij al had geïnformeerd waar ze sliep.

Lucy vond John Jenkins absoluut een knappe vent, maar ze draaide elke avond de sleutel om in het slot van de deur van haar slaapkamer. Ze had de slaapkamer gekregen die gewoonlijk aan een gouvernante werd toegewezen, maar omdat Anthea er geen een nodig had, was het voor de Burggravin makkelijk genoeg om de slaapkamer aan haar vertrouwde bediende toe te wijzen. Gewoonlijk sliepen er meerdere dienstmeisjes op een kamer

in de huizen in Londen, maar omdat Anthea haar hele leven nooit een kamer had hoeven delen, vond ze het niet nodig dat Lucy dat wel deed.

Lucy besloot dat ze het John Jenkins niet gemakkelijk zou maken. Ze vond hem aardig genoeg, maar ze had geen zin om weer iemands speeltje voor een nacht te worden. Cyril had nooit laten blijken dat hij haar beter kende dan alleen maar als zijn dochters' dienstmeid en dat had haar af en toe behoorlijk gekwetst. Uiteraard was het natuurlijk niet wenselijk dat zijn kinderen af wisten van zijn avontuurtjes met een van de vrouwen van zijn staf, maar Lucy had destijds nauwelijks behoefte gehad aan logische verklaringen over Cyrils gedrag. Het enige wat haar wel troostte was dat Cyril nooit eerder iets met

iemand van zijn eigen personeel had gehad: hij zocht zijn bed-vriendinnen altijd buiten de muren van Petit Versailles. De reden daarvoor was de wantrouwige Gravin geweest: ze vermoedde blijkbaar dat ze niet de enige was wier bed Cyril bezocht. Lucy had helaas haar eigen vermoedens, dat zij in de tijd dat zij de Graaf troostte, zij ook weer niet de enige was, waarmee hij vrijde, behalve in het jaar van zijn ziekte en zijn dood.

Lucy wilde sinds ze in het huis op de Berkeleystraat woonde meer dan alleen maar een vluchtig avontuurtje. Haar enige nadeel, veronderstelde ze, was het feit dat ze al veertig was, hoewel ze er jonger uitzag dan haar leeftijd. Lucy had geboft met haar werkgeefsters: een Gravin en een Burggravin. Ze had nooit honger hoeven lijden, ze kon

schoon blijven doordat de bedienden altijd konden beschikken over een badkuip, haar kleren waren altijd schoon en door haar werk kon ze een regelmatig leven leiden: alle factoren die bij gebrek daaraan vrouwen oud maakten voor hun tijd.

Ze wist nog niet hoe oud John Jenkins was, maar ze schatte hem twee jaar jonger dan zichzelf.

Ze zuchtte toen ze beseftte dat hij waarschijnlijk meer bewonderaarster in het huis had. Er werd gefluisterd dat een van de wasvrouwen constant achter hem aan liep. Misschien moest ze hem toch niet te lang aan het lijntje houden. Heel veel mannen gaven het makkelijk op, als zich andere kansen bij andere vrouwen voordeden en zij was nu eenmaal niet bepaald de

jongste van de vrouwen onder Anthea's uitgebreide staf.

Ze beloofde zichzelf om goed over de situatie met John Jenkins na te denken, maar ze moest nu helpen een huwelijk te redden, dat na de eerste huwelijksnacht al gedoemd was te mislukken.

Lucy wierp nogmaals een blik op het bed, dat nu opgemaakt was met schone lakens.

Die man dacht een beetje, dat hij zo Anthea's huis kon binnenstormen, zich haar geld en goederen toe eigenen en haar dan te beledigen op haar huwelijksnacht?

Niet, als zij er iets aan kon doen.

Kit schrok wakker met een dreunende hoofdpijn, toen Jenkins de gordijnen van zijn slaapkamer open

schoof. De stralen van de herfstzon wierpen schel licht naar binnen en hij maakte een afwerend gebaar met zijn hand, dat zijn knecht niet leek op te merken.

Jenkins keek zuinigjes naar een lege fles op de grond naast het bed en opende een raam om de muffe lucht van alcohol dampen en ochtendgeuren uit de kamer te weren. Hij bukte diep om de lege fles op te rapen en rook er even aan. Goddank, er had goede whisky in gezeten en niet dat spul dat een man kon vergiftigen. Er was nog hoop voor de Kolonel.

“Iets tegen de kater, Mijnheer?” vroeg hij stijfjes, terwijl Kit langzaam probeerde om overeind te komen.

Kit kon alleen maar voorzichtig knikken en Jenkins verdween fluks de hal in, om zijn fameuze drankje tegen

een hardnekkige kater in de keuken klaar te maken.

Kit voelde die ochtend nog steeds kwaadheid over wat zich de afgelopen nacht tussen hem en zijn vrouw had afgespeeld en hij bleef lang in zijn bed liggen.

Om elf uur die morgen probeerde hij wat te ontbijten en gezeten in de ontbijtkamer besloot hij maar niet naar zijn vrouw te informeren, want het uitgestreken gezicht van haar butler sprak boekdelen. Higgins verwaardigde zich wel om de Burggraaf ongevraagd op de hoogte te stellen van de activiteiten die dag van Lady Brondemeire. Ze was blijkbaar vroeg gaan paardrijden in het park, had daarna een langdurig onderhoud gehad met haar steward en was daarna naar de duurste winkelstraat gegaan. Ze zou

noch voor de lunch, noch voor het diner thuis zijn, dus als Meneer niet in zijn Club ging eten, dan moest hij Higgins instrueren wat Kokkie voor hem moest klaarmaken, wanneer hij dat maar wilde.

Kit keek verontwaardigd bij deze opsomming van de butler, maar verwaardigde zich niet er commentaar op te leveren.

Zijn Club! Tony was lid van White's en zou het vast niet erg vinden om hem daar te herintroduceren, zodra zijn broer terug was in Londen. Helaas was hij de dag tevoren pas naar Andover gereisd, een reis van minstens drie dagen, dus zelfs als hij vrijwel onmiddellijk terugkwam, dan zou het nog een week duren voordat hij weer in Londen was. Het was trouwens onwaarschijnlijk dat Tony zo snel zou

terugkomen omdat hij naar Andover was gegaan om de geboorte van zijn derde kind af te wachten.

Kit vroeg zich af of zijn oude club ‘de Faradiddle,’ waar hij als jonge luitenant niet weg te slaan was, nog bestond. Aan de andere kant was hij nu helaas kolonel, in plaats van vaandrig en hij vreesde dat hij wel heel erg op zou vallen als hij nu in zijn oude club zijn opwachting maakte.

Hij schudde ongeduldig het hoofd en had daar onmiddellijk spijt van. Jenkins drankje was wel een geweldig middel tegen de gevolgen van een kater, maar het genas je niet echt van een dreunende koppijn.

Dus zijn lieve vrouw had besloten om te pruilen en uit zijn buurt te blijven, nietwaar?

Hij klemde kwaad zijn lippen samen. Hij besloot zich daar helemaal niets van aan te trekken en om te gaan doen wat elke vent deed als hij in Londen was: hij zou een mooi paard uit gaan zoeken bij Tattersall's en naar een modieuze kleermaker gaan om zich nieuwe kleren aan te laten meten. Hij hoopte dat hij een oude vriend of strijdmakker tegen het lijf zou lopen en zou dan pas besluiten waar hij die avond zou eten.

Hij voelde ineens spijt dat hij zijn huis in de Lancasterstraat had verkocht. Hij hoefde toch niet echt bij haar te blijven wonen? De zwendelaarster!

**

Hoofdstuk 2: MISVERSTANDEN EN HUN CONSEQUENTIES

Haar teleurstellende huwelijksnacht was nu al weer een week geleden en Anthea was er in geslaagd om haar echtgenoot zoveel mogelijk te ontwijken. Ze had daartoe de hulp nodig gehad van Lucy, Higgins en de bediendentrap, maar nu was ze tenminste al een week lang zijn botte opmerkingen bespaard geweest. Anthea had Higgins overgehaald om een slot op de deur te laten plaatsen, die haar slaapkamer met die van de Burggraaf verbond en, of dat niet afdoende was, liet ze een bed opmaken in een van de kamers naast de kinderkamers. De kinderkamers lagen op een hogere verdieping, dus nu hoefde ze niet bang te zijn om de Burggraaf tegen te komen op de gang, als ze toevallig tegelijkertijd hun slaapkamer verlieten en ook was zijn

stem daar minder hoorbaar, als hij ergens in het huis iets zei.

Het was verder niet zo gemakkelijk geweest om zijn gezelschap te mijden, nu de uitnodigingen op de zilveren schaal in de hal al hoog opgestapeld lagen, omdat de leden van de Hoge Kringen hadden gehoord van Brondemeire's 'thuiskomst' en het echtpaar uitnodigingen ontvingen voor allerlei evenementen. Anthea had al haar creativiteit nodig om die uitnodigingen af te wimpelen, zonder dat ze de mensen daarmee beledigde.

Er dreigde een ander probleem aan de horizon: haar zusters werden thuis verwacht van een logeerpartij in Hereford. Anthea pijnigde haar hersenen om een manier te vinden om haar zusjes aan Brondemeire voor te stellen, zonder dat ze daar zelf bij was,

maar ze moest al gauw toegeven dat er werkelijk geen methode bestond om de meisjes op die manier aan haar echtgenoot voor te stellen.

Gelukkig was haar boosheid wat afgenomen en was er onverschilligheid voor in de plaats gekomen, iets wat veel makkelijker hanteerbaar bleek.

Het vervelende was wel, dat ze haar hart voelde hameren in haar keel als ze zijn stem in het huis hoorde. Ze was zich helaas ook bewust waarom haar hart onder zulke omstandigheden zo tekeer ging: ze was verliefd op hem geworden! Ze begreep niet hoe dat mogelijk was, nu hij haar zo verschrikkelijk had behandeld, maar het bloed kroop blijkbaar waar het niet gaan kon. Helaas kende ze het gevoel van verliefdheid maar al te goed, om zichzelf iets anders wijs te maken. De

man had gewoon haar hart gestolen op het moment dat hij bij haar in bed kwam, of misschien wel toen hij onverwachts haar bibliotheek binnenliep en zich voorstelde als haar echtgenoot.

De situatie verwarde haar enorm. Ze vroeg zich af wat er met haar liefde voor Jeffrey was gebeurd. Het leek alsof ze zich hem helemaal niet meer herinnerde als ze al aan hem dacht, alsof de man door haar verliefdheid op Brondemeire uit haar gedachten was gewist.

In ieder geval waren haar verdwijntucs volgens Lucy een godsge-schenk voor haar garderobe. Anthea had geen idee wat ze moest doen met haar tijd buitenshuis. Ze kon niet bezig blijven met het aankopen van spullen voor haar huishouding en dus had ze

haar stoute schoenen aan getrokken en een modehuis bezocht waar de couturiere zelf lang was en begreep hoe ze kleding moest ontwerpen die Anthea wat minder groot deden lijken. Ze was nu al vijf achtereenvolgende dagen naar mevrouw Mirabeaus winkel geweest en elke dag werden er grote hoeveelheden pakjes thuisbezorgd met de meest uiteenlopende soorten kleding, ondergoed en zelfs drie nieuwe rijkostuums.

Anthea merkte al snel dat ze niet de enige was die zich met zulke inkopen bezig hield. Dagelijks werd een stroom van pakjes bezorgd ten behoeve van de Burggraaf, die allemaal stempels droegen van de duurste herenmodezaken en schoen- en laarzenmakers in Londen. Daar was ze heimelijk blij om. Ze vond

Brondemeire's parade-uniform prachtig, maar ze begreep dat hij het onprettig vond om in Londen zo opvallend gekleed rond te lopen. Zelfs al was het een rage om te tonen dat je onderdeel uit had gemaakt van het leger dat Napoleon in Toulouse had verslagen, haar man liet duidelijk merken wars van zulke hypes te zijn.

Lucy, die blijkbaar op goede voet stond met Brondemeire's knecht John Jenkins had haar verteld dat de Burggraaf een prachtig zwarte hengst bij Tattersall's had gekocht, die de beeldende naam 'Duivelsgebroed' droeg. Ze wist welk enorm bedrag Brondemeire voor 'Duivel' had geboden, omdat Tattersall's de rekening naar haar adres had gestuurd, gericht aan niemand anders dan haarzelf. Daar had ze om moeten

glimlachen, omdat het betekende dat hij wilde dat zij wist waaraan hij haar geld uitgaf. Hij wilde dus nog steeds laten merken hoe rancuneus hij nog was. Anthea had ooit geleerd dat elk ander gevoel altijd beter was dan onverschilligheid.

Die ochtend was ze naar de stallen gegaan om een heel vroege rit te maken in het park. Higgins, die blijkbaar met Lucy en Jenkins bedrijvig samenzwoer, had Lucy verteld dat de Burggraaf die ochtend van plan was om op 'Duivel' in het park te rijden met zijn vrienden. Hij had aangegeven dat het paard om zeven uur klaar moest staan. Anthea stond om die reden al om half zeven, toen het nog schemerig was en koud, in de stallen.

Duivel stond in de grootste box die haar stallen rijk was.

Ze klikte met haar tong naar hem om zijn aandacht te trekken en hij draaide zich naar haar toe, terwijl hij haar nieuwsgierig opnam met een stel diepbruine ogen, die hem minder satanisch deden lijken dan zijn naam deed vermoeden.

“Je bent echt het mooiste paard dat ik ooit heb gezien!” fluisterde ze hem toe.

Een verlegen stalknecht kwam dichtbij haar staan. Hij was het onmiddellijk met haar opmerking tegen Duivel eens. Hij vertelde haar trots dat er nog meer prachtige paarden de stallen zouden gaan bevolken, omdat de Burggraaf een nieuwe koets had besteld die getrokken zou worden door vier bij elkaar passende schimmels.

Zodra ze dat hoorde kwam het heel even in Anthea op om haar advocaten te vragen de Burggraaf zijn jaarlijkse toelage te laten korten tot een minimum, maar ze besepte onmiddellijk dat ze daarmee wel heel veel vuile was zou buitenhangen. Het zou trouwens weinig uitmaken, want niet hij, maar zij betaalde voor dit soort grote aankopen.

Ze draaide zich om, aaide Duivel en riep dat de staljongen hem moest zadelen met haar eigen vrouwenzadel. De Burggraaf mocht wat haar betreft de oude Ratatouille berijden die ochtend.

De staljongen was pas aangenomen. Hij wist uiteraard dat Mevrouw elke morgen in het park reed op de bezadigde Ratatouille en verwachtte daarom niet veel van haar rijkunst. Hij

wist niet dat Ratatouille jaren geleden het fierste paard van Cyril Fairfax' stallen was geweest en dat het oude beest nog best een flinke galop kon maken als dat zo uitkwam. De stalknecht begon te vrezen voor zijn baan toen de Burggravin haar eigen zadel pakte en het paard begon op te tuigen. Ze weigerde ook nog eens om gebruik te maken van de opstap, toen ze het paard besteeg en zei hem dat ze helemaal geen martingaal nodig had, zodra hij daar snel mee aan kwam lopen. Hij werd er paniekerig van, want Duivel had de neiging constant zijn hoofd naar achteren te gooien als zijn ruiters hem niet beviel en een martingaal kon zulke acties van het paard het beste onderdrukken.

De Burggravin kortte haar teugels wat in en liet het paard kordaat de

stallen uit lopen. Ze begreep ondertussen wel dat Duivel het soort paard was dat een stormgalop naar buiten zou nemen als hij daartoe de kans kreeg. De staljongen keek haar met open mond na, nadat hij getuige was geweest van haar bekwame behandeling van het paard.

Het was al halfacht toen Kit, Devon en David elkaar bij de parkingang van Rotten Row ontmoetten. Dat ze later waren dan afgesproken kwam omdat David de nacht tevoren was doorgezakt met zijn vrienden. Hij was in slaap gevallen in een etablissement dat doorgaans alleen maar kamers per uur verhuurde en een vriend was er uiteindelijk in geslaagd om hem naar zijn appartement te slepen. Het had Devon de nodige tijd gekost om David

over te halen om zijn bed uit te komen voor de afspraak met Kit.

Kit was in een vreselijk slecht humeur sinds hij had ontdekt dat zijn vrouw zijn nieuwe paard was gaan berijden. De staljongen had hem verteld dat ze meer dan een half uur *voor* hem in de stallen was verschenen en nu was hij genoodzaakt geweest om de oude Ratatouille op te laten zadelen.

Devon was niet erg spraakzaam. Zonsopgang was nooit de beste tijd voor hem voor wat voor soort ontspanning dan ook en hij leed al enkele dagen aan een depressie, die mede werd veroorzaakt door zijn steeds terugkerende moeraskoorts, die de Engelse dokters malaria noemden.

Zodra ze het park op die frisse oktoberochtend binnen reden waren ze getuige van een ongewoon

schouwspel: een dame die, gekleed in een jadegroen rijkostuum, hen passeerde in een stormachtige galop. Ze stuurde haar paard met een perfecte volte Rotten Row op. De mannen herkenden het paard, dat onderwerp was geweest van menige heftige discussies en ruzies bij Tattersall's, omdat iedereen die het beest eenmaal had gezien het ook wilde hebben.

De vrouw droeg een koket hoedje op haar donkerblonde haar dat in een net was gestopt. Op her net zaten grote jade-stenen genaaid. Ze reed volgens het heersende gebruik op een zij-zadel, dat haar strakke derriere perfect deed uitkomen. De mannen stopten om haar na te gapen.

“Allemachtig, wie is dat?” vroeg David, plotseling niet meer erg slaperig.

Devons ogen begonnen voor het eerst sinds dagen te glinsteren. Er was werkelijk niets mooiers voor een cavalerist dan een vrouw perfect haar paard te zien beheersen.

Kit vloekte binnensmonds. Als hij de vrouw niet had herkend, dan had hij zeker geweten welk paard daar zo snel langs kwam stuiven: zijn pas aangeschafte paard Duivelsgebroed.

“Kijk eens wat die tieten lekker meebewegen” riep David bewonderend uit, onbewust van Kits boze blik, “en die kont! Mooiste kont die ik in maanden heb gezien!”

Devon merkte hoe Kits gezicht rood werd van kwaadheid.

“Ik zou het fijn vinden als je die opmerkingen over mijn vrouw voor je houdt,” grauwde hij tegen David.

David trok zijn wenkbrauwen op naar Kit, maar achtte het beter om verder zijn mond te houden.

Fantastisch, dacht Kit schamper: meebewegende tieten en een prachtige kont! David had het verdomme over *zijn* vrouw. De vrouw die de aandacht van elke onverlaat trok met haar perfecte rijstijl, de vrouw waarmee hij ruzie had gemaakt omdat ze zo enthousiast reageerde op zijn bedmanieren.

Hij keek somber toe hoe haar achterwerk op het zadel meebewoog met de bewegingen van het galopperende paard en voelde dat hij een erectie kreeg. Oh, Christus, ze was veel te aantrekkelijk in dat strakke rijkostuum, terwijl ze een been om de zadelknop van haar paard had gelegd, terwijl ze haar andere been in haar

stijgbeugel steunde. Hij had een week geleden tussen die eindeloze lange welgevormde benen gelegen en hij had haar woedend toe gebekt dat ze, god beware hem, een *kutwif* was. Het besef drong eindelijk tot hem door wat een *idiot* hij was.

David gaapte hem aan, nadat hij nog een blik op de verleidelijke amazone had geworpen.

“Ga je ons eindelijk aan haar voorstellen?” vroeg hij verbaasd.

Kit keek zijn vrouw en zijn kostbare paard langdurig na en klemde zijn kaken op elkaar. Hij wist niet hoe ze zou reageren als hij haar achterna reed of haar ergens met zijn vrienden opwachtte. De laatste keer dat hij iets tegen haar gezegd had, was voordat hij de deur van haar slaapkamer achter zich had dichtgeslagen. Dat woord was

dus ‘kutwif’ geweest. Sindsdien hadden ze geen woord meer met elkaar gewisseld.

“Mijn paard gaat niet samen met die hengst,” gromde hij, “maar we hebben vanavond een officieel diner, dus als jullie je gedragen, zal ik de butler waarschuwen dat jullie ook komen.”

Hij draaide Ratatouille weg van de Rotten Row. Hij had toch al geen plezier meer in hun rit, sinds hij Duivels’ box leeg had aangetroffen. Hij wilde niet naar huis teruggaan om allerlei ongewenste vragen van zijn vrienden te vermijden, dus reed hij op het gevoel een verlaten laantje in, waar hij misschien met de slaperige Ratatouille in een handgalopje kon gaan, zonder dat hij zijn eigen paard langs hoefde te zien denderen, met een vrouw met veel te verleidelijke op en

neer bewegende tieten en een prachtige kont, die hij zich in al haar naakte glorie herinnerde. Het leven was toch al een hel geweest, de laatste tijd. Hij had bijna elke nacht over haar gedroomd. Het waren lange erotische dromen, waaruit hij wakker werd met een bijna pijnlijke erectie. Hij had zichzelf moeten bevredigen als hij niet hartstikke gek wilde worden, maar dat had het alleen maar erger voor hem gemaakt want hij moest aan *haar* denken, als hij wilde klaarkomen. Daarbij was het onmogelijk om de bevlekte handdoeken en zakdoeken voor Jenkins te verbergen en de knecht had de laatste tijd behoorlijk wat steelse blikken op hem geworpen.

Een week na de fatale huwelijksnacht leek zijn boosheid te zijn gezakt, waardoor hij alleen maar een nog

slechter humeur kreeg. Dank de Lieve Heer voor zoiets als het wederzijds huwelijksgeluk! Als het aan hem lag ging hij liever terug naar het slagveld!

In ieder geval zouden ze vanavond beleefd moeten zijn tegen elkaar, als zijn vrienden kwamen eten en haar zusjes terug waren van hun verblijf in de provincie. Ze zouden in ieder geval een mate van respect voor elkaar moeten tonen.

Respect?

Hij kreunde.

Hij wist dat zijn eigen koppigheid en stomheid de oorzaak was van zijn huidige onoverkoombare probleem. Oh, Christus!

Ze was in een uitstekend humeur na haar geweldige rit op Duivel. Dat

paard was echt elke cent waard die ze voor hem had moeten neerleggen!

Ze vroeg zich af of ze de Burggraaf een briefje moest schrijven om hem te vragen meer paarden voor haar stallen aan te kopen. Aline en Attelante waren misschien iets voorzigtigere ruiters dan zij, maar ze zouden toch enkele goede paarden nodig hebben, omdat Ratatouille zelfs voor Attelante's begrippen tegenwoordig vaak te sloom was.

Aline was het zusje dat altijd belangstelling voor paarden had gehad: zij was degene die haar vader altijd had vergezeld in de stallen van Petit Versailles om hem te helpen ze te verzorgen en zelfs om fokprogramma's met hem te bespreken.

Haar zusjes waren tot nog toe bij een jachtpartij in de provincie geweest,

maar als Anthea Lady Ross maar een beetje kende, dan hadden de meisjes hooguit mee mogen doen aan een boogschutters-wedstrijd, omdat zoiets damesachtig genoeg werd beschouwd en dat ze verder in kleurige groepjes belangstellend hadden mogen toekijken, hoe de heren van het gezelschap uitreden voor de jacht.

Ze moest glimlachen bij de gedachte. Aline had vast geen toestemming gehad van Lady Ross om aan de jacht deel te nemen, dus Anthea verwachtte dat haar zusje dat gemis had gecompenseerd door een oude, maar nog levendige geleende ruïner Gideon 's morgens vroeg door de velden te laten stormen, gevolgd door een verbaasde en gefascineerde stalknecht, terwijl haar chaperonne zich nog eens omdraaide in haar bed. Aline was nu

eenmaal stapelgek op alles wat met paarden te maken had en reed alsof haar vader een Centaur was.

Attelante had geen hekel aan paardrijden, maar ze trok haar neus op voor Anthea's en Aline's passie voor de dieren. Ze was een goede ruiter, zoals van de dochter van een graaf kon worden verwacht, maar ze had nooit echte belangstelling voor de dieren getoond. Ze vond het belangrijker om te weten hoe *zij* er uitzag op de rug van een paard. Anthea nam aan dat ze wat dat betreft meer op hun moeder leek. Annette du Plessis was op en top Frans geweest en had daarom veel meer aandacht gehad voor mode dan voor de dieren die haar rijtuig trokken. Voor het *fokken* van paarden had ze haar neus opgetrokken, ook al was het haar

geliefde mans' passie geweest, na het bevaren van de zeeën.

Nadat Anthea een bad had genomen kwam Higgins binnen met een briefje van de Burggraaf. Ze nam het stoïcijns aan en keek langdurig naar zijn koene handschrift.

Dus dat was waar dit huwelijk hen uiteindelijk toe had gebracht: het elkaar schrijven van briefjes omdat ze weigerden een woord met elkaar te wisselen. Ze had hem ontweken wanneer dat maar fysiek mogelijk was, sinds die afschuwelijke nacht dat hij haar had uitgescholden en haar had verlaten nadat hij een deur achter zich had dicht gesmeten.

Ze zuchtte en las het briefje.

“Had de Burggraaf al aangegeven dat er twee extra gasten aan tafel zullen zitten vanavond?”

Higgins knikte bevestigend.

Ze keek weer naar het briefje.

“Hij heeft ene Lord Devon Broadhurst en Lord David Montague uitgenodigd.”

Higgins knikte weer. Anthea keek hem schuins aan via de spiegel van haar toilettafel.

“Hebben we een Debrett’s of een Burke’s gids in huis, Higgins? Ik weet bij God niet wie ze zijn.”

Higgins hief zijn kin.

“We hebben inderdaad een Debrett’s in de bibliotheek, Mevrouw, maar mag ik u hierin van dienst zijn? Ik ken beide heren toevallig. Ze hebben beide op het Iberisch Schiereiland gediend en zijn eh... wapenbroeders van de Burggraaf. Lord Broadhurst kwam terug als majoor. Hij is de derde zoon van de Graaf van Allington. Hij is nu

ongeveer tien jaar weduwnaar en er was geen kind. U bent aan hem verwant door zijn zuster Pamela, die getrouwd is met uw zwager de Markies Andover.”

“Een weduwnaar?” Anthea draaide zich om zodat ze Higgins direct in het gezicht kon kijken. Weduwnaar? Net zoals haar eigen man. En was zij zelf ook geen weduwe geweest, tot haar huwelijk met Caversham werd geannuleerd?

Ze onderdrukte de aandrang om te giechelen.

“Inderdaad, Mevrouw. Men verwacht dat Lord Broadhurst binnenkort in de Kringen een nieuwe bruid zal zoeken.”

Anthea knikte nadenkend.

“Daar zal hij toch geen moeite mee ondervinden, als hij de zoon is van een graaf?”

Higgins haalde lichtjes zijn schouders op.

“De familie van de Graaf van Allington woont in de provincie. Ze hebben hun huis hier in de stad al een tijd geleden moeten verkopen!” zei hij met nadruk, “Gelukkig voor Lord Broadhurst heeft hij hier nog wel een woning, die hij kocht nadat hij met de Amerikaanse was getrouwd. Voor zover ik weet woont hij echter niet in Mayfair.”

Juist, dat betekende dat Lord Devon Broadhurst weinig geld had en zijn familie waarschijnlijk arm was te noemen, als ze zich geen huis in Londen meer konden veroorloven. Iedereen die zichzelf van belang achtte in de Kringen wilde een adres hebben in het peperdure Mayfair. Anthea nam aan dat Lord Broadhurst in dienst was

gegaan om iets toe te voegen aan een niet-bestaande toelage van zijn vader. Nou, wat haar betreft was één berooide echtgenoot in de familie er al eentje teveel. Ze schreef Lord Devon Broadhurst onmiddellijk af als toekomstige echtgenoot voor een van haar zusjes.

“En die andere gast, Higgins?”

Higgins kuchte voor hij antwoord gaf. “Lord David Montague is de halfbroer van Lord Basil Montague, Markies van Ware. Hij heeft de rang van kapitein, hoewel hij nog maar vijfentwintig is. Hoewel de Markies van Ware zijn halfbroer is, verschillen ze bijna dertig jaar. Lord David Montague erfde een groot kapitaal door de dood van zijn vader, maar schijnt dat vergokt te hebben. Hij is

nog steeds niet tot de Markies van Ware's erfgenaam benoemd.”

“Wat bedoel je daarmee?”

“Ik vrees dat de Markies hem tot nog toe niet tot zijn erfgenaam heeft benoemd, omdat het gerucht gaat dat de Markies van plan is om een of andere neef te benoemen, of om binnen korte tijd een bruid te zoeken.”

Anthea knikte. Iemand had haar ooit over David Montague verteld. Was het Jeffrey geweest? Waren ze niet ooit boezemvrienden geweest?

Ze knarste haar tanden.

De situatie tussen haar en de Burggraaf was erger dan ooit, dus waarom zou ze Jeffreys vriend vanavond niet aan het diner kunnen hebben aanzitten?

Dat beloofde wat, vanavond, met een echtgenoot die zich gedroeg als een

koppige stier, de zoon van een graaf zonder geld en een zo goed als onterfde gokker en rokkenjager.

Ze trok een afkeurend gezicht in de spiegel, toen Higgins de kamer uitliep.

Ze was die avond gedwongen om in haar kamer te slapen, omdat haar zusjes met haar mee naar boven liepen en ze niet stiekem naar een kinderkamer kon verdwijnen.

Attelante ging voorzichtig op Anthea's grote bed zitten. Het was al na middernacht, maar ze zag er uit alsof ze net door haar Franse kamenierster Michelle was gekapt en opgemaakt.

Aline liet zich karakteristiek vooroverzakken op de beddensprei, terwijl Anthea gezeten voor haar

toilettafel voorzichtig een robijnen oorbel uit haar oor schroefde.

“Juist, zus, vertel!” zei Attelante.

Anthea deed alsof ze de vraag van haar zusje niet begreep.

“Wat bedoel je?”

“Jij en die ongelooflijk knappe man van je hebben nog geen vijf woorden tegen elkaar gesproken, tijdens het diner.”

Anthea stak haar neus in de lucht.

“Ik werd gedwongen om met de handschoen met de Burggraaf te trouwen,” verklaarde ze hooghartig, “en dat is de reden waarom we elkaar buitengewoon weinig te zeggen hebben.”

“Dat heb ik gemerkt en met mij iedereen aan tafel,” antwoordde Attelante laconiek, “zelfs Lady Ross en Lady Grange zaten elkaar constant

veelbetekenende blikken toe te werpen.”

Anthea reikte naar het slotje op haar robijnen collier. Het was een enorm robijnen halssieraad, dat volgens haar moeder ooit van een sultan was geweest. De kleur paste precies bij de rode japon die ze die avond droeg. Het was een van haar nieuwste aankopen en ze had er verbijsterd naar gestaard nadat hij was afgeleverd: het lijfje was zo klein, dat ze verwachtte dat haar borsten er elk moment uit zouden rollen. Dat was de reden geweest waarom ze die avond haar robijnen collier had omgedaan. Het was zo'n groot ding met een haag van juwelen, waardoor ze zich minder naakt had gevoeld. “Doen jullie het niet?” vroeg Attelante, terwijl ze haar nagels bestudeerde.

“Pardon? Zo’n vraag past echt niet bij een ongetrouwd meisje als jij!” bitste Anthea.

Ze wist dat Attelante deed waar ze zin in had met vierentwintig jaar.

Attelante grijnsde ondeugend naar haar.

“Jullie zijn al een week bij elkaar en jullie zeggen geen stom woord tegen elkaar!”

“Oh, hou toch op, Attie!” bemoeide een slaperige Aline zich met het gesprek, “Hoe zou jij het vinden om met een wildvreemde je bed te moeten delen?”

“Dat moeten we uiteindelijk allemaal, Aline!” bitste Attelante, terwijl ze haar hand over een reusachtige zijden bloem op haar rok veegde, “Maar niet iedereen heeft het geluk zo’n stuk te treffen!”

“Ik moet toegeven dat hij er wel aardig uitziet voor zijn leeftijd,” bromde Aline, “maar hij is alleen maar een Burggraaf, die volgens mij zo arm was als de spreekwoordelijke kerkrat, nietwaar, Thea?”

Anthea gaf geen antwoord, maar staarde naar haar beeltenis in de spiegel. Inderdaad had haar man er geweldig uitgezien aan tafel. Hij had zijn parade-dress-uniform aan gehad en had er bijzonder indrukwekkend uitgezien. Ze had opgemerkt dat de witte fluwelen kniebroek, die hij had gedragen, splinternieuw was, net zoals zijn rode uniformjas, die versierd was met gouden knopen en alles wat een kolonel diende te onderscheiden van andere rangen. Ze had ook onmiddellijk opgemerkt dat hij naar een kapper was geweest, want zijn

blonde haar was niet meer in een paardenstaart gebonden, maar was geknipt in wat kortere blonde lokken, geheel volgens de heersende mode. Zelfs de strenge Lady Ross had bewonderend naar hem zitten staren.

Ze had het eerst wat onwennig gevonden om hem zo gekleed te zien. Hij had zijn rijkleren aangehad toen ze haar zusjes aan hem had voorgesteld, die middag. Zij had zo ongeveer tegen zijn oor gesproken en had de kennismaking zo kort mogelijk gemaakt, pretenderend dat ze het uitpakken van haar zusters bagage moest overzien.

Ze was die avond somber geweest en de aanminnige blikken die Attelante hem toewierp waren haar niet opgevallen, noch had ze gezien hoe steels haar echtgenoot haar constant

bewonderde in haar nieuwe nauwsluitende toilet.

Ze had zes meter van hem af gezeten aan het andere einde van de lange eettafel, zodat ze onmogelijk met hem had kunnen converseren. Zes meter was zo ver dat je bijna alleen naar elkaar kon schreeuwen.

Ze had Devon Broadhurst in het midden van de tafel geplaatst, geflankeerd door Lady Ross en Attelante, terwijl David zich omringd wist door een zwijgzame Aline en een constant pratende Lady Grange, die blijkbaar Lord Brondemeire's enige overlevende directe vrouwelijke familielid was van zijn moeders kant.

Devon was charmant en voorkomend, maar David Montague slaagde erin de ene blunder na de andere te maken aan tafel. Hij begon

luidkeels te praten over zijn vriend Jeffrey Burroughs, waarvan iedereen veronderstelde dat hij terug was gegaan naar Caversham. Bij het noemen van deze naam keek de Burggraaf bijzonder zuur, maar David leek daar niets van te merken. Daarna trakteerde hij het gezelschap op enige verhalen die weinig geschikt waren voor de oren van ongetrouwde jongedames en de oudere dames aan tafel bleven elkaar maar veelbetekenende blikken toewerpen, zich blijkbaar heimelijk afvragend of David ooit een goede opvoeding had genoten.

Anthea zag hoe Kapitein Montague achter elkaar zat te drinken en was genoodzaakt om de lakei achter zijn stoel te wenken dat hij de kapitein minder snel van drank moest voorzien.

“Hij is nog altijd de erfgenaam van zijn broer, de Markies van Andover,” merkte Anthea op, zich verwonderend over het feit dat ze zich genoodzaakt voelde om haar dwarse echtgenoot te verdedigen, “en hij is een persoonlijke vriend van de hertog van Wellington en van Richard Grey, de hertog van Lindley.”

Ze had dat laatste van Higgins gehoord toen hij in een spraakzame bui was.

Aline liet zich van het bed glijden.

“Laten we gaan, Attie,” stelde ze zachtjes voor, “het is tijd dat we Thea alleen laten.”

“Waarom?” vroeg Attelante met een frons, “Ik weet zeker dat de Burggraaf vannacht niet hier naartoe komt. Ik hoorde David, eh, Lord Montague

zeggen dat ze met zijn allen de stad ingingen.”

Ze keek plotseling bezorgd naar Anthea die zittend voor haar spiegel lijkbleek werd.

“Neem me niet kwalijk, Thea, dat was heel ongevoelig van me!”

Helemaal waar, dacht Anthea terwijl haar zusjes snel de kamer uitliepen. Het was duidelijk dat haar echtgenoot haar openlijk wilde terugbetalen voor haar zogenaamde onverschilligheid en haar ontwijk-technieken.

**

Hoofdstuk 3: IEDEREEN ZIJN MENING

